

Особливу роль у формуванні крос-культурної комунікативної компетенції відіграє процес навчання та виховання студентів.

Сучасний ВУЗівський випускник - це широко освічена людина, що має фундаментальну фахову підготовку та належну підготовку з рідної та іноземної мови, які є знаряддям виробництва і частиною культури. З прискоренням глобалізації та поширенням міжнародних ділових зв'язків в Україні зростає потреба у висококваліфікованих спеціалістах у галузі філології.

Інтеграція до світового культурного, освітнього і економічного просторів вимагає якісної підготовки фахівців, у тому числі й фахівців медичної галузі, здатних до успішної професійної діяльності в рамках світової спільноти.

Нові умови життя, нові вимоги до майбутнього фахівця, нові критерії прийняття на роботу вимагають вдосконалення підходів до підготовки сучасного фахівця. У цьому контексті володіння крос-культурною компетентністю стає для майбутнього фахівця необхідністю.

Випускники зі сформованою крос-культурною комунікацією матимуть змогу успішно долати професійні проблеми та взаємодіяти як з колегами так і з пацієнтами, які належать до різних культур, що дасть їм можливість зайняти своє місце в сучасному світі та сприятиме ефективному функціонуванню в медичній галузі.

Отже, можна зробити висновок, що формування міжкультурної комунікативної компетенції студентів дозволяє удосконалювати навчально-виховний процес, створювати такий механізм професійної діяльності, який буде сприяти накопиченню відповідних знань і життєвого досвіду, а також підтримувати інтелектуальні зусилля студентів, стимулювати пізнавальну активність, як в індивідуальній, так і в груповій взаємодії.

ФОРМУВАННЯ КРОС-КУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ У СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

**О.Й.Хомко, О.М. Плегуча, *Р.І.Сидорчук, **В.К.Гродецький,
***П.І.Піддубна**

*Кафедра догляду за хворими та ВМО, *Кафедра загальної хірургії,
Кафедра хірургії №2, *Чернівецький медичний коледж БДМУ
Вищий державний навчальний заклад України*

«Буковинський державний медичний університет» м.Чернівці

Проблема набуття здатності до крос-культурної комунікації є нагальною для вирішення на сучасному етапі розвитку глобалізованого суспільства, оскільки комунікація є невід'ємною частиною життя особистості в соціумі. Особливо важливим є формування міжкультурної комунікативної компетенції у майбутніх медичних працівників.

Інтеграція України в європейські та загальносвітові процеси зумовлює трансформацію культурної парадигми та висвітлює моделі соціокультурного буття сучасного студентства. Цим зумовлена актуальність крос-культурної проблематики в навчальному процесі у вищих навчальних закладах

Реформування української освіти, впровадження положень Болонського процесу створюють передумови для ефективного здійснення крос-культурних комунікацій студентства, дають змогу скористатися багатомірними можливостями мобільності, але їх реалізація зіштовхується з цілою низкою труднощів. Те саме спостерігається і на рівні професійного міжнародного спілкування.

Глобалізаційні процеси змінюють не тільки політику та економіку, а й характер людського спілкування, яке набуває нових форм та вирішує нові завдання. Поширення міжнародних контактів в галузі охорони здоров'я зумовлює інтерес до крос-культурної комунікації – як наукової, так і практичної, що нині переживає динамічний розвиток у всьому світі.

Ключовою ознакою крос-культурної комунікації або міжкультурної комунікації є її інтердисциплінарність, яка забезпечує ефективність її практичного застосування у широких сферах: від вивчення іноземних мов до дипломатичної діяльності та різноманітних міжнародних обмінів, кінцевою метою яких завжди є досягнення взаєморозуміння і налагодження контактів між людьми, які належать до різних національних і культурних спільнот.

Одним із найважливіших складників життя людини є комунікація. У широкому сенсі це поняття охоплює значно більше, ніж просто обмін інформацією між людьми. До неї належать канали засобів передачі та одержання інформації, де задіяні машини, прилади, штучний інтелект, комп'ютерні мережі і програми, космічні реалії тощо.

У вузькому сенсі комунікація- основний спосіб людського спілкування, найактивніша форма людської життєдіяльності. Зі зростанням міжнародних контактів, інтернаціоналізацією суспільства змінюється і характер спілкування. Налагодження ділових і дружніх контактів із представниками інших держав передбачає володіння іноземними мовами. Однак цього замало, оскільки серйозною перешкодою у спілкуванні з іноземцями є незнання їхніх етнічних і культурних особливостей.

У сфері вербальної взаємодії суттєву роль можуть відігравати неправильно обрані стратегії висловлювання (культури можуть розрізнятися за ступенем дозволеної відкритості висловлювання своїх почуттів, вживанням конкретних слів, заперечувальних конструкцій, використанням контекстів і натяків, чи навпаки, віддавати перевагу прямим висловлюванням, емоційній відкритості тощо). Важливо знати та враховувати розбіжності у виборі вербального чи невербального каналу різних культур для трансляції одного і того самого повідомлення. У свою чергу, у невербальних сигналах між культурами можуть існувати відчутні розбіжності; це одне із найбільших джерел виникнення непорозумінь і навіть конфліктних ситуацій.

Отже, можна зробити висновок, що формування міжкультурної комунікативної компетенції студентів дозволяє успішно долати професійні проблеми та взаємодіяти як з колегами так і з пацієнтами, які належать до різних культур, що дасть їм можливість зайняти своє місце в сучасному світі та сприятиме ефективному функціонуванню в медичній галузі.